

at Rigsretten var saa uheldet endda ... (Hans Nielsen: Jo, jo!). Jeg skal tillade mig at oplæse det ærede Medlems Udtalelse. Det ærede Medlem sagde, henvendt til Medlemmer af Venstrereformpartiet og de to ærede Medlemmer, jeg har nævnt: „Jeg tror heller ikke, at de Herrer have større Grund til at glæde sig eller ønske denne Rigsret snarest muligt, thi man maa jo huske paa, at denne Rigsret, i alt Fald dens Flertal, vil komme til at bestaa af Højremænd“. Og senere siger det ærede Medlem: „Det er ikke min Mening, at jeg vil indrømme — han vil ikke indrømme det ... at Rigsretten vil dømme partisk; jeg tror, den vil dømme efter sin bedste Overbevisning, men Flertallet i Rigsretten er dog Højremænd, og disse Højremænds bedste Overbevisning er dog konservativ.“ Det forekommer mig, at der heri ligger en aaben Erkendelse fra det ærede Medlems Side af, at Rigsrettens Højre-Medlemmer vanskeligt i deres Dom helt kunne frigøre sig fra deres politiske Opfattelse, og de ærede Medlemmer, som holde paa Rigsretten, vente aabenbart ikke, at Rigsrettens Højre-Medlemmer helt skulle kunne frigøre sig fra deres politiske Overbevisning, men at denne politiske Overbevisning vil spille ind ved Dommens Afgivelse. Desuagtet ere de ikke helt sikre paa denne Dom, paa det Resultat, Rigsretten vil komme til, og derfor tror jeg, det vil blive nødvendigt for Ministeriet at komme noget hurtigere til Valg, end det ellers havde tænkt. Jeg tror nemlig ikke, Ministeriet tør vente med Valg, til Rigsretten har fældet sin Dom. Samtidig med, at Rigsrettens Afgørelse rykker nærmere, vil ogsaa Valget rykke nærmere, for, som jeg sagde, Ministeriet tør ikke vente med Valg, til Rigsretten har fældet sin Dom.

Finansministeren (Brandes): Det forekommer mig, at den ærede Ordførers Bemærkninger kun vare Drøvtyggeri og en Gentagelse af, hvad allerede et andet Medlem af Reformpartiet har fremsat overfor mig. Skønt jeg har gennemgaaet det alt sammen een Gang, skal jeg ikke undlade at svare ham, da han staar som Ordfører for Reformpartiet.

Det ærede Medlem har atter berørt mit Forhold til Spørgsmaalet om Toldafgifterne, atter dvælet ved, at jeg er uenig med mit Parti med Hensyn til den indirekte Beskatning. Maaske det kan trøste det ærede Medlem og maaske glæde ham, at jeg jo er enig med ham. Hans Stilling

til Toldafgifterne er jo ganske min. Det ærede Medlem er heller ikke nogen absolut Modstander af Toldafgifter, det ærede Medlem ser ogsaa paa den indirekte Beskatning saaledes, at den bør opretholdes, ellers kunde det ærede Medlem ikke have stemt for den Toldlov, som i sin Tid blev forelagt af Vilhelm Lassen. Jeg erindrer ikke, at denne Toldlov paa nogen Maade gik ud paa, at al Told skulde afskaffes, al indirekte Beskatning paa den Vis, som den opkræves, skulde ophøre. Det ærede Medlems Stilling var netop den, at han var ikke nogen absolut Modstander af den indirekte Beskatning, akkurat som jeg ikke var det, det var Vilhelm Lassens Stilling, det var hans Partis Stilling, akkurat den samme som min. Jeg kan ikke sige, at det glæder mig videre at se det ærede Medlem ved min Side, men jeg er jo nødt til at finde mig deri. Det ærede Medlem og hans Parti tog den Stilling overfor Toldloven, at de stemte for Nedsættelse paa nogle Punkter og for Forhøjelser paa andre. Hvor kunde det ærede Medlem, naar han er en absolut Modstander af Toldafgifter, stemme for en Forhøjelse af Tobakstolden, hvor var det ham muligt? Hvor kan han paa den anden Side lade være med at stemme alle Toldpositioner ud, naar han virkelig var den Frihandelsmand og den absolutte Modstander af indirekte Beskatning. Nej, jeg tror ikke, man ser rigtig paa dette Punkt, baade Folketinget og Landstinget have i Almindelighed ogsaa taget den Stilling til Spørgsmaalet om Tolden, at man ikke stod som absolut Modstander af den, man tog ogsaa det i Betragtning, at var der endelig Told her i Landet, saa gik man ikke nemt til dens fuldstændige Ophævelse, og saa søgte man at lempe paa Forholdene saa godt som muligt.

Men det Spørgsmaal har jo ikke megen Interesse. Enten man vil eller ej, man kommer vist ikke til nogen Revision af Toldpositionerne inden 1916. Jeg tror ikke, der er Mulighed for, som det i Gaar eller i Forgaars blev sagt, at komme til en partiel Revision. Efter den Toldbehandling, man har ført gennem mange Aar, vil man nok vente med al Forhandling om Toldloven, indtil man saa at sige bliver nødt til at tage fat paa den, naar den skal revideres om de 8 Aar.

Saa maa jeg vende mig med nogle Ord til Spørgsmaalet om Bankgarantien. Det ærede Medlem siger til mig, at jeg viste Bagklogskab, da jeg i Landstinget